

OORSPRONG.

Het geslacht Van Waesberge rekent zich oorspronkelijk uit België, alwaar het, volgens familie-aanteekeningen, voor lange tijden als een aanzienlijk en adelijk geslacht zoude bekend geweest zijn.

In de familie-berigten, bij dit geslacht te Rotterdam berustende, staat buiten deze aanteekening niets meer opgeteekend; alleen heeft Pieter van Waesberge, in zijne aanvullingen van 1837, het volgende daarbij gevoegd:

„EXTRACT

„uit het geslachtregister der oude adelijke familie Van Waesberghe,
„Heere van Waesberghe, waarvan de echtheid is bewezen, sedert
„het begin van den jare Dertien Hondert, alwaar onder anderen,
„uit den stamhouder of opvolger van het zesde geslacht bekend staat:

„Lieven van Waesberghe (1), Filius Joannis,

„trouwt te Dendermonde anno 1551 met

„Geertrude Spanog(h)e (2),

„Dochter van Pieter en Anna Baetens, hare moeder, verwekken
„tien kinderen, waaronder een der jongste kinderen genaamd Jo-
„annes of Johan.”

Nadere berigten over hunnen oorsprong, en meer bepaald uit Vlaanderen, en van een aldaar nog aanwezig, hun aanverwant geslacht, bestaan er bij de te Rotterdam wonende Van Waesberge's niet; wel het bewustzijn dat hun geslacht aldaar nog in aanwezen en in welstand is.

Bronnen, waaruit ik dus putten kon, waren er niet voorhanden, en ik zag mij alzoo tot eigen onderzoek beperkt.

Onder de Vlaamsche adelijke geslachten, zoo als die op de lijsten voorkomen in de beschrijving van „Het Distrikt St. Nikolaas, voor-

(1) Deze Lieven van Waesberghe bleek mij later geb. te zijn 15 Augustus 1524, overl. 14 Mei 1574.

(2) Het geslacht Spanoghe staat in „Les Delices des Pais-bas, à Brusselle,” chez François Foppens, 1711, tom III, p. 441, vermeld als in 1672 bevestigd in adeldom.

heen land van Waes, door A. J. L. van den Bogaerde," St. Nikolaas, 1825, 2e dl., bl. 107, en welke lijsten ontleend zijn uit Sanderus, uit Butkens en uit een handschrift van den Abt van Egmont, die de namen der edellieden van het land van Waes vermeldt, heb ik de Van Waesberghe's niet gevonden.

Ant. Sanderus evenwel in zijn „Gandavum sive Gandavensium rerum Libri sex," Bruxellis apud Joann. Pepermanum, 1627, 4e. p. 120, noemt hen onder de adellijke en aanzienlijke geslachten te Gent op, zoo als dan ook hun naam, in de geschiedenissen van die stad, vaak gevonden wordt.

In het gezochte, maar zeldzame werk van Philippe de l'Espinoy, „Recherche des Antiquitez et Noblesse de Flandres, etc.," à Douay, 1631, folio, wordt de naam en het geslacht van Van Waesberghe meermalen genoemd en komen zij, fol. 280, onder de oude adellijke Vlaamsche geslachten voor.

Als Schepenen van Keure en van Gedeele te Gent — Eschevins du premier bancq, dit de la Keure; et Eschevins du deuxiesme bancq, dits Parchons — vinden wij de namen van eenigen uit dit geslacht, ook elders door ons in dit werk genoemd, aangeteekend.

Uit dit werk, fol. 280, blijkt tevens, dat mijn vermoeden, als of er eene Heerlijkheid Waesberghe, Waesberge, Wasberg (1) zoude bestaan hebben, niet ongegrond was, en het is dan ook van die Heerlijkheid dat dit geslacht zijn naam ontleende.

Dezelfde welwillende hand, die mij het werk van l'Espinoy toezond, deed mij opmerken, dat in het werk „Histoire du Règne de Charles Quint en Belgique, par Alexandre Henne, Bruxelles et Leipzig, 1859", Tom VI, Chap. 26, in de „Troubles de la Flandre etc.", 1539, een Jean van Waesberghe voorkomt.

Met Lievin Pyn, Renier van Huffel en anderen schijnt hij in het „Refus de l'aide" de zijde van de Regentes Maria van Hongarije gekozen te hebben.

Hij is zeker dezelfde Jean (Joannes), die door mij, bladz. 10, op het geslachtregister vermeld wordt; en was hij, volgens bl. 300 van bovengenoemd werk, schoonbroeder van Renier van Huffel of Van Huffelghem, die in 1539 binnen Gent „le chef du parti de la réaction" geworden was.

Bij de verkiezing van Dekens stelde Van Huffel, niettegenstaande het misnoegen en de gramschap van zijne tegenstanders, zijn schoonbroeder Jean van Waesberghe tot Candidaat.

Daar deze candidatuur het uitbreken van ongeregeldheden veroorzaakte, werd onze Candidaat den 18 Augustus met den ongelukkigen Lievin Pyn en anderen gevangen gezet. Te dien tijde was hij „receveur de la ville et avait été échevin en 1536."

Den 16 September werd hij bij gebrek aan bewijs van schuld ontslagen, op voorwaarde van de stad niet te zullen verlaten. Hij

(1) Gosselin „Naamlijst der gemeenten" noemt Wasberg — denkelijk een gehucht — gemeente Deurne, district Helmond, provincie Noord-brabant.

trachtte desniettemin te ontvlugten, werd achterhaald, op nieuw gevangen gezet, en eischte men, dat hij openlijk op de pijnbank zou gebragt worden. Dit kwam gelukkig niet tot uitvoer, en werd hij den 18 verhoord.

Den 18 October daarop volgende overleed hij in zijne gevangenis, en werd na eenigen tegenstand begraven in de St. Nicolaaskerk.

X In het „Memorieboek der Stadt Ghent” van 't jaar 1301—1793, hetwelk de deelen 15 (1, 2, 3, 4) van de 2e Série der werken van de Maatschappij der Vlaemsche Bibliophilen uitmaakt, komt hij met de volgende personen tot het geslacht van Waesberghe behoorende voor, als:

Gillis van Waesberghe	I. 373. 1498. Onder de stedekiezers.
	II. 1. 1501. Onder stede's Heerenkiezers.
Jan van Waesberghe	II. 97. 1534. Onder stede Schepenen van Ghedeele.
	II. 104. 1536. Onder stede van der Kuere.
	II. 128. 1539. Was ghevanghen.
	II. 133. 1539. Procedures met hem en anderen.
	II. 143. (
	II. 144. 1539. Tracht in vrouwe kleederen te vluchten.
	II. 153. 1539. Overlijdt in de gevangenis.
Goos van Waesberghe	II. 363. 1568. Onder de stede Schepene van Ghedeele.
	III. 16. 1575. Onder de stede Schepene van Ghedeele.
	III. 30. 1577. Onder de stede Schepene van der Kuere.

Ch. L. Diericx maakt in zijne „Mémoires sur la ville de Gand,” A Gand, de l'Impr. de P. F. de Goesin-Verhaeghe, 1814—1815, tome II, p. 349, gewag van „l'édifice, dite la cour de Waesberghe (1),” en wat men in Gent door een Hof verstond zegt hij aldaar, p. 2.

In 1466 wordt Jean de Waesberghe genoemd, en Pieter, zijn zoon, was „houdende in leene ende manscepe van Copkin Braem, filius „Boudius, van synen hove ende herscepe van den Spyckere van „Gend, ende dat daer toe behoort een leen; ende es eene heerlycke „rente van 72 ponden parasyse 't jaers Vlaemscher munte (2).”

X Mogelijk is het deze Petrus van Waesberghe, welke door Antonius Sanderus in zijne „Flandria illustrata,” Hagae-Comitum, 1735, als Regtsgeleerde en Gentenaar vermeld en om zijne zeldzame geleerdheid geroemd wordt, en van wien in H. S. bij diens kleinzoon Johannes van Waesberghe, mede als schrijver bekend, de volgende werken opgeteekend staan, als:

Vitae comitum Flandriae,

De concordia Juris municipalis Flandriae cum legibus Romanis,

(1) Ter Griffie te Gent zijn nog aantekeningen nopens dit Hof te vinden.

(2) Diericx, „Mémoires,” tom I, p. 424.

Initia tumultuum Belgicorum,
 Analecta familiarum illustriorum Belgii.

Of van deze werken een of ander in het licht verscheen, is mij niet gebleken; Sanderus teekende deswegens aan: „Latent Msc. apud „nepotem Joannem van Waesberghe et Joannem van den Eeuchoute, dictum Grimbergis.”

Foppens vermeldt dezen Petrus in zijne „Biblioth. Belg.” pars. 2, p. 1017, en zegt: „memoratur à Joanne Waesbergio, ejus nepote, in Gerardimontii Descriptione.”

In de „Arch. de Belgique, Conseil privé,” Liasse N° 6, 1545, wordt gewag gemaakt van een Pieter van Waesberghe, „inwoonder van Ghend, erfgenaam van Jacob van Waesberghe.”

Deze Johannes, kleinzoon van Pieter, dien wij mede als schrijver noemden, schreef in het Latijn eene topographie van Geeraertsbergen en haar rechtsgebied. Sanderus, die, blijkens zijne „Flandria illustrata”, met hem bekend was, zag het handschrift bij hem gereed om in druk uitgegeven te worden; zoo als het ook weldra in het licht verscheen onder den titel van „Gerardimontium sive altera imperialis Flandriae metropolis eivsque castellania.” Avctore Joanne van Waesberghe J. C. Brvxellæ Apud Joannem Meerbecivm. 1627, in 4°.

Sanderus zegt, dat, ofschoon hij van geboorte uit Geeraertsbergen was, hij echter van opvoeding Gentenaar is. Ik vond hem bij Foppens, „Biblioth. Belg.” p. 2, p. 751, genoemd: „Joannes van Waesberghe „Gerardimontensis, nobili familiâ natus, J. C. Canonicus et Scholasticus Ecclesiae colleg. Lilleriensis in Artesia.”

In de beschrijving van „De Vastenavondfeest te Geeraerdsberge,” door P. van Duyse, voorkomende in het „Belgisch Museum voor de Nederduitsche Tael- en Letterkunde, enz.; uitgegeven door J. F. Willems.” Gent, 1837, 1° d., bl. 184, wordt de stads geschiedschrijver Jan van Waesberghe Griffier genoemd en van zijne Topographie aldaar gezegd: „Hij schijnt daerin den voortreffelijken Lindanus (de Teneræmonda), in wat de verdeeling des werks betreft, te hebben nagevolgd.”

Deze Joannes zal dezelfde zijn, die voorkomt in den titel: Grammont, son origine et son histoire au Moyen-âge d'après J. van Waesberghe, Grammont, 1840, in 12°, van wien Franciscus Sweertius in zijne „Athenæ Belgicæ”, Antverpiæ, 1628, spreekt en dien F. J. de Smet „Description de la ville d'Alost,” Alost, 1852, in 8°, p. 71: 36, noemt: Savant jurisconsulte du XVIIe Siècle, fut longtemps greffier pensionnaire de deux villes et du pays d'Alost, sur les coutumes desquels il a laissé en manuscrit un ample commentaire très-estimé.

Behalve deze topographie van Geeraertsbergen door Adriaan Pars in zijn „Index Batavicus, of Naamrol van de Bat. en Holl. schrijvers,” Leiden, 1701, 4°, p. 138, onder den eenvoudigen titel van „J. van „Waesbergen Gerardi Montium,” Bruxellæ, 1627, 4°, vermeld, schreef hij nog „Commentarios antiquitatum Gerardimontensium,” aangehaald door Ant. Sanderus in diens „Hagiologium Flandriae,” Antverpiæ.

Apud Gulielmum à Tongris. 1625. 4°, p. 20 (1), en werd dit dus vroeger door hem bearbeid dan zijne Plaatsbeschrijving.

Den naam Van Waesberghe trof ik niet aan in de „Kronyke of „Jaerboeken van Vlaenderen, beschreven door den Heer Pieter „d'Oudegherst,“ waarvan ik eene Nederduitsche vertaling bezit in 3 deelen, te Gend 1785, in 8°, door den Boekdrukker en Boekverkooper C. J. Fernand uitgegeven.

Hendrik Conscience daarentegen in zijn „Leeuw van Vlaenderen, 5° uitg.,“ Antw., 1856, II° d., 21° Hoofdst., bl. 96, gewaagt van hen. Wij lezen daar: „in een oud handschrift volgens oorspronkelijke „stukken, in 1482, door Lodewyk van Houtte van Deynze op perkament geschreven..... worden vermeld, als hebbende den slag „te Kortryk — 1302 — bijgewoond..... Jan van Waesberghe“ enz., zijnde vermoedelijk de hier na te noemen Joannes.

In de „Vlaemsche Kronijk“ van Ph. de Kempenare, overgezet door J. P. van Male, uitgegeven door Ph. B(lommaert) te Gent, 1839, staan onder de regerende geslachten te Gent: Joos, Jan en Reinier Waesberghe opgeteekend; de eerste als Schepen van Gedeele in 1568, vernieuwd in 1575; de tweede eveneens als Schepen van Gedeele binnen Gent in 1580 aangesteld. Reinier van Waesberghe wordt, bl. 354, als een treffelijk Advocaat anno 1585 genoemd, waarschijnlijk dezelfde, die in 1580, volgens bl. 272, van zijne officie ontzet werd, omdat hij weigerde den eed te doen.

Ook op de lijsten der Schepenen van Gedeele, Mei 1568, 1575 en in 1577 op die van Schepenen van der Keure, die wij vinden bij B. de Jonghe, „Gendsche Geschiedenis“, 1781, 3° druk en op de lijst van Augustus 1580 komt Joos van Waesberghe als Schepen van Gedeele voor; doch op het jaar 1583 leest men, „dat den 8 Dec' op last van Hembyze en het Magistraat, vele goede katholieke Borgers gevangen en vijftig van die denzelfden dag der Stad uitgezeyd werden, omdat zij aen de Gereformeerde verdagt waeren van verraed. Zij waren de navolgende: Jor. Adolf de Gruitere, Jor. Joos van Waesberghe met zijn zoon Jor. Pieter van Waesberghe, enz.“ De vooraanplaatsing op deze lijst doet veronderstellen, dat zij tot de aanzienlijksten behoorden, terwijl tevens uit het predicaat van Jor. voor hunne namen blijkt, dat zij tot de edelen gerekend werden. In den „Nederl. Heravld“ door Thomas de Rouck, Amst., Jan Janssen, 1645, vindt men, bladz. 296, hiervan de voorbeelden.

In de „Geschiedenis van Antwerpen,“ door Mertens en Torfs, Antw. 1847, vinden wij in het III° d., bl. 383, den naam van Waesberghe met eere vermeld. Gerardina van Waesberghe wordt aldaar genoemd als eene der drie stichteressen van 't Clarissen klooster, waartoe Pausselijke vergunning verzocht en verkregen werd 7 Juny 1455. Het geslacht van Waesberghe moet dus gegoed en in eere geweest zijn.

(1) Eigenlijk p. 13, want de paginering in dit werkje is foutief.

De volgende bijzonderheid staat in een noot van de „*Messenger des Sciences Historiques etc. de Belgique*”, 1859, 2 Livr., p. 111, 1517, 1518 betaalt Lievin de Male; Gillis van Waesberghe etc. over hem lieder moeyte ende vacatien van drien daeghen die sy besich ende te saemen waeren omme *zeker concept* de nieuwe werken van den *Scepenhuuse* angaende XXX S. g.”

(NB. dit betreft de bouwning van het Scepenhuis, Hotel de Ville te Gent). Van Waesberghe en andere architecten werden genoemd de *Meesters Weerclieden*.

Nog wordt in de „*Archives de Belg. Conseil privé*,” Liasse N° 41, vermeld Pamelle Waesberge te Gent, 17 Oct. 1680.

Dendermonde strekte almede tot zetel aan leden van dit geslacht. Blijkens de „*Beschryvinge van de Stadt ende Landt van Dendermonde*” door Jacobus Maestertius, Leyden 1646, 4°, bl. 90, overleed aldaar 1568 Paeschyne van Waesberge, huisvrouw van Pieter van Dendermonde, door Keizer Karel V, om zijne goede diensten, beloond; en, bl. 208, vind ik Michiel van Waesberge onder de gezanten, die in 1572 van wege die stad aan Alba gezonden werden, ten einde om vergeving te bidden. Joan. Bapt. Gramaye, „*Antiquitates ill. ducatus Brabantiae*”, Lovanii et Bruxellis, 1708, fol., noemt beiden, Libr. 1. cap. 6. N°. 190 et cap. 7. N°. 142.

„*De Navorscher XVI*,” bladz. 361, deelt uit de kerk van Bouchoute de kwartieren mede, die aldaar op het graf van Jonkh' Rudolphus de Decquerie fs. jr. Adriaen Schiltenaepje gevonden worden; daaronder vindt men de geslachtenamen Waesberghe en Eechaute.

Wij treffen alzoo verschillende leden van dit geslacht in de voornaamste steden van Vlaanderen aan. Mijn vermoeden, dat het land van Waes meer in het bijzonder als de bakermat dezer familie zoude te beschouwen zijn, kon ik tot geene zekerheid brengen.

In de reeds vermelde beschrijving van „*Het Distrikt St. Nicolaas, enz.*” door A. J. L. van den Bogaerde, St. Nicolaas, 1825, vond ik hun naam schaars vermeld en alleen in het III° d., bl. 57, uit lateren tijd aangeteekend, dat het kasteel van Paddeschoot met den daar aanliggenden watermolen, in 1626 gebouwd, en in 1767 door huwelijk met Elisabeth Wilhelmina de Turnhout aan Johan Joseph van der Meulen, in 1801 overleden, gekomen, na den dood van genoemden heer verkocht en in eene hofstede veranderd, in 1825 aan mevrouw de weduwe Van Waesberghe toebehoorde.

Jean le Carpentier „*Histoire de Cambray et du Cambresis, à Leide*”, 1664. II. vol. p. 554, spreekt van eenen „Guy, Sr. de Watervliet, fils de Hierosene, qui fût allié avec Marie, Dame de Waesberghe.”

Eindelijk vrage ik: wie is de Waesbergen, van wien A. Titsingh in zijne „*Diana*”, Amst. 1750, 4°, bl. 5, zegt: „volgens Waasbergen noemden onze voorvaderen zulk eene vrouwe — vroudevrouwe — Bademoene, dat is, uit het Cimbers overgezet zijnde, Beddemôer of Bakermôer.”

Mogt nu al eene adellijke afkomst van dit geslacht uit het medegedeelde blijken, het aanzien en de welgesteldheid van hetzelfde

in vroegere dagen kwam even klaar te voren. Deze zegen wordt heden nog in die streken door meerdere leden van dit geslacht, die allen de godsdienst hunner vaders, de Roomsche Katholieke, belijden, genoten.

De schoonste adelbrief echter, dien een Nederlander aantonen kan, is volgens R. W. Tadama, „Geschiedenis der stad Zutphen,” Zutph. 1856, bl. 225, de uitsluiting van het pardon of een vonnis van den bloedraad. In hoeverre de leden van het geslacht Van Waesberghe, die aan het eind der zestiende eeuw naar de noordelijke Nederlanden weken, hierop roemen kunnen, zullen wij later ervaren; voor mijn tegenwoordig oogmerk is het genoeg te berigten, dat de in de noordelijke en zuidelijke Nederlanden levende Van Waesberghe's eenen gemeenschappelijken stamvader erkennen, en er geen de minste twijfel omtrent de identiteit dier familiën bestaat.

Ten einde dit duidelijk blijken zou, laat ik aan het slot van dit hoofdstuk een uittreksel volgen uit een stamboom, van welks echtheid en naauwkeurigheid ik gelegenheid had mij te overtuigen.

Gedurende deze nasporingen bleek mij het geslacht der Van Waesberghe's in België, vooral in Vlaanderen en wel inzonderheid in de provincie Oost-Vlaanderen, nog talrijk te zijn, en voorts, dat eenigen hunner het vijfde district der provincie Zeeland en omliggende plaatsen bewonen.

Bij de vele voorkomende welwillendheden, mij bij het onderzoeken naar een en ander in België bewezen, twijfelde ik geenszins of een der leden van dit geslacht zoude mij op eene aanvraag naar eenige bijzonderheden, zijne familie betreffende, wel met eenig antwoord willen verplichten.

In deze verwachting vond ik mij niet te leur gesteld, en ontving ik uit de gezegende streken van Oost-Vlaanderen eenige niet onbelangrijke berigten en een uittreksel uit een oud familie-register, welks waarheid bevestigd werd door eene echtverklaring, geschied te Brussel, den 3 Februarij 1730, en geteekend: B. de Grez en J. Dhatrival.

Dit uittreksel deel ik hier, onder dankbetuiging aan den geëerden inzender, in zijn geheel mede:

„Bewijs der waerheyd gelijkvormigh met de geloofweirdighe titels „genoegsaem ende van weerden in materie van rechte voor de de- „scendenten van Hubert van Waesberghe ende Joanna Pijl. Door „dewelcke men nog siet naer menigvuldighe eeuwen in wesen ofte „staende te blyven dese edele ende oude familie Van Waesberghe, „een oud ende edel Leen, liggende te Maria Lierde, lande van Aelst „ende Geeraertsberghe, gehouden voor den Grave van Egmont, van „sijn Leenhof en Prinsdom van Gavere, hebbende alle justitie, hooge, „middele ende nedere, van giften, jagen, andere uytstekentheden „ende 's heeren regten, welke heerlyckheden heeft beseten geweest „door die van de naem van Waesberghe menigvuldighe eeuwen, „laestmaels door Gislenus van Waesberghe, sone van Guillaume „ende Isabeau de Haegmentre, ghelijck het blijkt door zijn relief of „aensienlyck maecken van den jaere 1539 (in hetwelcke was uyt- „gedrukt Edelman ende Riddere), welcken Gislenus geene kinderen

„ en heeft gewonnen by syne huysvrouw Josyne van Ideghem, dochter van Pieter; de bovengemelde heerlyckhede is vervalte op Mejufvr. Margriete van Waesberghe, syne suster, ter exclusie van syne neven, de kinderen van Gillis van Waesberghe (zynde Jan ende Pieter).”

„ Den ouderdom van dese familie is licht om te bevatten voor een weinig tyd, dat men sich wilt ophouden regarderende den naem van Waesberghe, die synen oorspronk neemt van het voorseyde Landt ende Heerlyckheyt.”

„ In de Staetsschriften van den Graeve van Egmont bevint men, dat in den tyd van den Grave Gui van Vlaenderen ende Namen, mynheer Joannes Van Waesberghe, Ridder, is present ende genoemt geweest met meer andere Edelen door Geerard, heere van Sotteghem, ende Marie syne vrouwe, dogter van den Casteleyn ofte Landtvoogt van Gent, in den jaere duysent twee hondert acht en tagentig, Dieco (sic) 1288.”

„ Deselve landvoogdye is van eene rente van sesmael twintig ponden, welke gemaekt heeft Geeraerd, Heere van Sotteghem, ende Marie syne vrouwe, ten profyte van Robert van Leeuwerghem.”

„ In een ander Staetsschrift van 't jaer 1280 is den voorsziden Joannes van Waesberghe geroepen geweest met meer andere Edele Leenheeren ende Ridders door mynheer Gillion van Schendelbeke, Ridder Hoogbaillu van Aelst, uyt den naeme van den Grave Gui van Vlaenderen, als vry Leenmannen tot het verleenen van een vry geleyde om te ontgaen van de hooge justitie, tusschen Schendelbeke ende Ideghem, waar Heere van was Joannes van Lillaere, in 't clooster van Beaupré (synde een formele schrift ende in 't welke men siet gehandelt te worden van mynheeren Edelmannen, etc., etc., Ridders, Heeren, Celiners, Heere van Hemelvergem, Joannes van Waesberghe etc. etc., dewelcke het gemelde schrift hebben geteekent ende daerop ghestelt hunne waepen).”

„ In een ander Staetsschrift van 't jaar 1466, welke gemaekt heeft Mejufvr. Marie van der Gracht, ten profyte der eerweirde Paters Carmelieten te Geeraerdsberghen, siet men dat Guillaume van Waesberghe besat de heerlyckheyt van Waesberghe.”

Tot dusverre het uittreksel uit het voornoemde register. De geachte inzender berigtte mij bovendien, dat het geslacht-register der Van Waesberghe's aanvangt met „Gillis van Waesberghe, Heere van Waesberghe, voogd gemaekt ten jare 1355 over de weese Rasen van Ideghem, sone van Henricus, gelijk blijkt uit het register der personen tot Gent, hebbende gewonnen Joannes van Waesberghe, die trouwde Louise van der Camere, en Pieter van Waesberghe, gehuwd met Françoise van Uwterswaene. Louise van der Camere was dochter van Simon en van Catharine Varnewyck. Dezelfde Louise van der Camere was weduwe van Joannes de Gruttere, en na het overlijden van Joannes van Waesberghe huwde zij in een derde huwelijk Frans Goffaert.”

Gemelde Joannes van Waesberghe vergezelde ten jare 1421 den Hertog Philips van Bourgondië, den eersten dag dat hij in Frankrijk was om den dood van Hertog Jan, zijnen vader, te wreken.

De kinderen van Joannes van Waesberghe en Louise van der Camere waren: 1° Guillaume, huwde Isabeau de Haegmentre; 2° Joannes, huwde Margriete Vaernewyck, gezeid de Neufville; 3° Gislenus, huwde Lenore Serroel en was Voorschepen te Geeraerdsberghe, 1481—1482; 4° Livinus, huwde Catherine de Graeve. Gezegde Joannes van Waesberghe, in huwelijk met Margriete Vaernewyck, wordt herdacht in Meyer's „Annales rerum Flandricarum,” op het jaar 1453.

De adeldom in het geslacht ging verloren, zoo als hier boven betoogd is, door het versterven der Heerlijkheid op Margriet van Waesberghe.